

Libris

Respect pentru oame

RO

Elizabeth Craft

Shea Olsen

FLOWER

Traducere din limba engleză și note de
IRIS MANUELA ANGHEL

Dedicație Ceașcă - Săptămâna Internațională a Feminelor

CRAITELIASERETH

George Gheorghiu-Dej - George Gheorghiu-Dej

Adriana Auțu - Adriana Auțu

București, 2017

ÎNAINTE

AVEAM DOISPREZECE ANI când mi-am făcut această promisiune.

În același an în care a murit mama. A fost mereu nesăbuită. Și impulsivă. Abandonându-ne — pe mine și pe sora mea, Mia — ori de câte ori în viață ei apărea un nou iubit. Am văzut-o pe mama căzând de atâtea ori în mrejele iubirii, încât mi se părea că avea nevoie de dragoste ca de aer și că fără ea avea să se sufoce. Când ne-a părăsit pentru încă o gură de aer, a făcut-o pentru ultima oară.

Dragostea te poate distruge. Îți poate lua totul.

Așa că mi-am făcut o promisiune: fără băieți, fără baluri și petreceri în nopțile de sămbătă. Voi sta acasă, voi obține numai note bune, voi urma o facultate și îmi voi croi un viitor cu totul diferit. Nimic nu mă va opri. Și *nimeni* nu-mi va sta în cale.

Așa gândeam înainte ca totul să se schimbe.

Înainte de a-l cunoaște.

DUPĂ

PRIVIREA ÎI ZĂBOVEȘTE un timp pe buzele mele, apoi își contopește gura cu a mea. Îl sărut cu ardoare, cu mâinile înlănțuite printre degetele lui și trupurile lipite într-o îmbrățișare pătimășă.

Vreau mai mult.

Își plimbă apoi buzele pe maxilarul și pe gâtul meu. Simt cum îmi devorează pielea cu gura lui fierbinte. Când își înalță capul ca să se uite la mine, îi văd în priviri pasiunea întunecată. Ochii ne rămân înlănțuiți în timp ce mă sărută din nou. Un sărut duios ca o boare de vânt. Iar.

Și iar.

Până când ochii ni se închid în același timp și limbile ni se întâlnesc. Simt cum îmi strângă soldul cu mâna. Îi desfac fermoarul hanoracului. Și îl aud cum geme printre buzele mele. Un fior îmi străbate trupul din cap până în picioare.

În aceste clipe însăjătoare, minunate și copleșitoare, l-aș lăsa să facă orice.

Absolut orice.

UNU

Cu două luni în urmă...

TELEFONUL ÎMI SUNĂ în geantă — un sunet strident, ce seamănă cu șuieratul unui tren îndepărtat. Scotocesc printre tuburile cu balsam de buze, chitanțe și șervețele Lone Bean, și reușesc să scot telefonul.

Am primit un mesaj de la Carlos, cel mai bun prieten al meu încă din gimnaziu. *Ce faci?*

E strict secret, îi răspund, trimițându-i și două emoji cu flori ca să fiu și mai convingătoare. Carlos știe că sunt la muncă — de trei ani lucrez, în fiecare luni după ore, la florăria de lux Bloom Room.

Nu vrei să vezi și tu cum arată O SINGURĂ petrecere dată de Farrah înainte de terminarea școlii? imi scrie Carlos din nou.

Farrah Sullivan dă câte o petrecere de fiecare dată când tatăl ei pleacă din oraș — de obicei, o dată pe lună. Și chiar dacă a doua zi trebuie să se ducă la școală, aproape toți elevii de la Pacific Heights vin la petrecere ca să se îmbete. Farah are în curte o piscină și o masă de ping-pong. Iar frigiderul este mereu

plin cu bere — sau, cel puțin, aşa am auzit. Carlos nu vrea să meargă singur, pentru că știe că îl va întâlni acolo pe tipul de care e îndrăgostit: Alan Gregory, un băiat cu două prenume, elev la liceul Worther Prep din Beverly Hills, care flirtează cu Carlos încă de luna trecută, când s-au cunoscut la un concert de muzică indie din West Hollywood.

Îmi sprijin, oftând, coatele pe tejghea. *Îmi pare rău*, îi scriu. *O să te descurci și fără mine, ca intotdeauna*. Ratez toate evenimentele sociale: petreceri, cluburi și plimbări prin Venice Beach, unde obișnuiam să privesc apusul în timp ce luam câte o înghititură de rom. Uneori, mi se pare un miracol faptul că prietenia noastră dăinuie de atâtă timp. Dar eu și Carlos suntem suflete pereche, într-un mod cu totul platonic. Eu îl completez, eu sunt cea pe care o sună ori de câte ori are o criză sentimentală sau se îmbolnăvește și îmi cere să-i aduc tone de tabloide, însoțite de toate sortimentele de supă de la restaurantul lui preferat din Santa Monica. El mă duce, în schimb, să văd concerte ale unor formații complet necunoscute, în baruri mici și obscure, în puținele seri când nu lucrez sau nu învăț. Mă obligă să stau trează până târziu în noapte, vorbind și chicotind împreună până când adormim cu telefoanele la ureche. Mă face să râd. Iar eu îl ajut să n-o ia razna de fiecare dată când i se aprind călcâile după un tip nepotrivit sau se teme că nu va fi niciodată acceptat la un colegiu de prestigiu. Ne completăm unul pe celălalt. Nu-mi pot imagina viața fără el.

Telefonul îmi sună din nou: *AM NEVOIE DE CHARLOTTE A MEA*.

Pufnesc în râs, dându-mi la o parte din ochi buclele de păr.

Din păcate, Charlotte a ta i-a promis lui Holly că va sta la florărie până la ora închiderii, îi răspund. Du-te și distrează-te pentru amândoi! O să reușești.

Asta este viața mea — școală, câteva ore de muncă la florărie timp de patru zile pe săptămână, stagiu de pregătire la UCLA în zilele de joi, apoi alte câteva ore pe care le dedic temelor în micuța casă pe care o împart cu bunica, sora mai mare și nepoțul meu. Mă culc și o iau apoi de la capăt. Mi-am impus acest program nu pentru că vreau să primesc titlul de „cea mai anti-socială fată din Los Angeles”, ci pentru că îmi doresc să fiu prima persoană din familia mea care merge la facultate și să urmez o cale cu totul diferită față de cea aleasă de mama și de sora mea, al căror drum sinuos și presărat cu diverse iubiri și relații le-a lăsat însărcinate înainte de a împlini douăzeci de ani. Acesta este motivul pentru care, la opt și prezece ani, n-am săruat niciodată vreun băiat, n-am ținut pe nimeni de mâna în pauze și n-am fost niciodată la vreun bal al școlii.

Carlos îmi trimit o serie de *emoji* triste.

Eu îi răspund cu mai multe *emoji* pupăcioase.

Mă simt ca genul ăla de tipă care nu are niciodată ocazia să se distreze. Deschid aplicația pentru muzică de pe telefon și accesez la întâmplare o listă de melodii. Un cântec vechi, pe care bunica mea obișnuia să-l asculte, spulberă tăcerea din florărie — melodia *My Girl* a trupei The Temptations. Dau volumul mai tare, căci culmea, îmi place, și încep să aranjez câteva buchete de flori pentru petrecerea aniversară, cu prinți și prințese, a unei fetițe de opt ani. Mă las condusă de ritmul muzicii, dându-mi voie să uit pentru o clipă de toate planurile mele de viitor bine conturate, în care nu mai există loc și pentru spontaneitate. Iau câteva panglici roz, albe și galbene; presar

petalele lalelor cu scăpici și lipesc păiete pe ghivece; cânt și dansez ca o ciudată. Uit complet că sunt la muncă.

Pierdută în lumea mea, simt cum dintr-o dată mă străbate un fior rece — cineva mă urmărește.

Îmi ridic privirea din haosul de pe masa de lucru și încerc să-mi revin în fire.

Un tip mă privește de cealaltă parte a tejghelei, ținându-și mâinile în buzunare. N-am auzit nici clopoțelul de la ușă. Tresor și mă ridic din locul unde stăteam aplecată deasupra buchetelor. Îmi dau seama că bluza largă, gen maiou, mi-a alunecat de pe umeri, lăsând la vedere o parte din sutienul meu roz.

— Cu ce te pot ajuta? îl întreb, oprind rapid muzica și băgând telefonul în buzunarul de spate al blugilor. Încerc cu greu să-mi ascund stânjeneala vizibilă prin toți porii.

Mă scrutează cu ochii lui negri, zăbovind o clipă asupra feței mele, de parcă n-ar ști ce să-mi răspundă.

— Vreau niște flori.

Îmi dau seama că este foarte atrăgător: pomeți proeminenți și buze seducătoare a căror contopire îi trădează fermitatea... buze care mă hipnotizează mai mult decât ar fi necesar.

— Știi ce flori vrei?

Încerc cu disperare să-mi reamintesc șirul de întrebări standard pe care îl pun de obicei, în timp ce îl privesc în continuare cu ochi iscoditori: blugi rupți, părul tuns scurt și un tricou subțire, îndesat în jeansi. Mușchii brațelor se ivesc de sub mânecile din bumbac, iar țesătura subțire a tricolui îi dezvăluie pieptul lat și puternic. Este prototipul tipilor pe care Carlos adoră să mi-i arate pe străzile din Los Angeles — băieți care ies din sălile de sport și din cluburile de noapte sau fac jogging pe Sunset Boulevard — înalți, vânjoși și supli.

Nu că ar trebui să-mi pese cum arată.

Clipesc și îmi mut privirea înapoi la fața lui. Expresia lui este oarecum studiată, ca și când mi-ar fi surprins privirea cercetătoare și așteaptă acum verdictul. Sper că nu m-am înroșit, simt că îmi ard obrajii.

— Încă nu, îmi răspunde, după câteva clipe de tăcere, cu glas moale.

— Vino cu mine! îi spun din automatism, ocolind tejgheaua.

Păstrează o oarecare distanță în timp ce intrăm în partea din spate a florăriei, unde numeroase buchete de flori, dar și fire de trandafiri și de crini, care așteaptă fie clienții, fie una dintre dubitele de livrare ale lui Holly. Îi fac semn să mă urmeze spre răcitor, încercând să nu zăbovesc prea mult cu privirea asupra chipului său. Trebuie să ai o voință de fier ca să poți ignora tipi atât de atrăgători, iar eu mă mândresc cu faptul că sunt expertă la asta. Totuși, prezența acestui băiat mă neliniștește și mă face mult prea conștientă de poziția corpului meu, de mâinile mele stângace și de obrajii mei încă îmbujorăți.

— Cu trandafirii nu dai niciodată greș.

Își plimbă privirea de la mine la flori, strângând nehotărât din dinți. Tabloul îmi este atât de cunoscut, îl văd tot timpul — bărbați care vor să cumpere flori pentru ziua de naștere a prietenelor lor sau vor să-și ceară iertare pentru ceva anume, dar nu știu nici ce culoare să aleagă, nici câte fire să ia, nici ce să cumperi — un ghiveci sau un buchet. Apoi, se chinuie în fața tejghelei, încercând să aștearnă câteva cuvinte pe cartonașul atașat de buchet.

Își atingește ochii asupra mea, iar eu profit și fur încă o privire. Conturul chipului său, structura perfectă a maxilarului și strălucirea ochilor — toate îmi par cunoscute. Poate că mergem

la aceeași școală — poate că este unul dintre băieții îngândurați și triști, care fumează în parcare în timpul pauzelor.

— Te cunosc cumva? îl întreb, înghițindu-mi imediat cuvintele, dorindu-mi să nu-l fi întrebat.

Dacă mergem într-adevăr la aceeași școală, aş vrea să mă prefac că nu-l cunosc când ne vom întâlni pe holuri, ca să evit saluturile și zâmbetele stânjenitoare.

Își schimbă poziția și își îndreaptă umerii, cu mâinile încă în buzunare, așteptând parcă să-mi răspund singură la întrebare. Se instalează tăcerea, iar colțul gurii lui schițează o grimasă.

Telefonul îmi sună în buzunarul pantalonilor. Îl ignor, dar apelul persistă.

— Ești o persoană căutată? îmi spune, ridicând o sprânceană.

— N-aș prea zice. Am doar un prieten mult prea inconsistent, îi explic eu.

Scot telefonul și îl pun pe vibrații.

— Poți să răspunzi.

— Nu. Vrea să mă ia la o petrecere.

— Și nu te duci?

— Trebuie să stau aici până la ora închiderii, îi răspund, clătinând din cap.

— Și apoi? mă întreabă, inclinându-și ușor capul într-o parte.

Pot să jur că îl cunosc, dar ceva din atitudinea lui îmi spune să-mi nu bat capul.

— Teme, îi răspund.

— Și nu poți să-ți iezi liber o seară ca să ieși în oraș?

Îl scrutez cu privirea, întrebându-mă de ce îi pasă.

— Nu, dacă nu vreau să lucrez toată viața într-o florărie.

Văd o sclipire în ochii lui, pe buze — umbra unui zâmbet arăgant și o gropiță în obrazul stâng.

— Care sunt preferatele tale? mă întrebă, rupând tăcerea.

— Preferatele mele?

Îmi arată cu o mișcare din cap aranjamentele de flori care ne înconjoară.

— Ce flori preferi?

— Nu prea...

— Trebuie să ai niște flori preferate.

Gropița îi apare din nou, dispărând la fel de repede cum a apărut.

— Lucrezi într-o florărie. Ești înconjurate numai de flori.

— Așa e. Dar nu cred că ți-ar plăcea.

Mă privește printre gene, de parcă i-aș fi stârnit curiozitatea.

— Nu știi să-ți vinzi marfa prea bine.

Privesc gălețile pline de flori — orhidee colorate și crini parfumați. Hortensii și bujori, mereu la mare căutare, deși nu e sezonul lor. Dar și flori mai neobișnuite — Asteraceae, Ranunculus, dalii și camelii.

— Îmi plac trandafirii mov, îi răspund, în cele din urmă.

Am senzația că a făcut jumătate de pas înainte, suficient cât să-l ating dacă aş vrea.

— De ce? mă întrebă.

— Pentru că simbolizează efemeritatea dragostei.

— O dragoste care nu dăinuie? Nu crezi că ești puțin cam pesimistă?

— Nu sunt pesimistă, ci doar realistă. Întâlnim la tot pasul iubiri efemere și prea puțin iubiri eterne.

Niciunul dintre noi nu mai zice nimic și mă întreb pentru o clipă despre ce vorbim cu adevărat.

— Totuși, de ce ar cumpăra cineva trandafiri mov? întrebă el.

— Pentru că este singurul trandafir care nu încearcă să fie ceva ce nu este. În ciuda sincerității și frumuseții sale, oamenii nu-l aleg niciodată.

Îi simt privirea ațintită asupra mea și simt cum un fior cald îmi străbate tot corpul — i-am spus mai mult decât intenționam. Ating mânerele răcitorului, prefăcându-mă că verific dacă este închis.

— Atunci cred că o să iau trandafiri mov.

Îmi trebuie câteva clipe să-mi recircuitez creierul pentru a intra din nou în rolul de vânzătoare.

— Oh... Minunat! Câți?

— Câți îmi sugerezi?

— Doisprezece?

— Acum știi să-ți vinzi marfa, îmi răspunde, cu zâmbetul pe buze.

Mă urmează din nou la tejghea, răspândind în aer un parfum proaspăt și plăcut, pe care nu sunt în stare să-l identific.

Îi introduc comanda în computer, simțindu-i în continuare privirea ațintită asupra mea.

— Ce nume să pun? îl întreb, ridicându-mi privirea din ecran.

— Poftim?

— Numele tău, îi repet. Am nevoie de numele tău ca să înregistrez comanda.

Nu sunt sigură că m-a auzit, pentru că schițează un rânjet în colțul gurii, de parcă ar ascunde un secret.

— Tate, îmi răspunde, în cele din urmă.

Înregistrez comanda, apoi număr banii și îi dau restul. Dar, în loc să-i ia de pe tejghea, întinde mâna spre mine și îmi atinge obrazul stâng cu degetele. Trag adânc aer în piept. Sunt pe cale de a-l întreba ce face, dar nu apuc, căci își retrage mâna și mi-l arată.

— Slipici, îmi spune.

— Poftim? îl întreb, privindu-i degetele.

Vârfurile degetului mare și al arătătorului îi strălucesc. De la *slipici*. De la decorațiunile pentru petrecerea aniversară a prințesei de opt ani.

— Mulțumesc, îi spun, roșie la față ca racul.

— Îți stătea bine, îmi răspunde, cu un zâmbet larg pe buze.

Clatin din cap, copleșită de stânjeneală. *Ce m-a apucat în seara asta?*

— Dacă vrei să mai aștepți, îți pregătesc buchetul pe loc, îi spun eu. Sau, dacă preferi, poți să vii mâine să-l iei sau îl putem livra noi.

— Îl iau mâine, îmi răspunde, luând restul de pe tejghea și îndesându-l în buzunar.

— Va fi gata după ora zece dimineața.

Îmi mușc buza de jos, la fel de stânjenită, dorindu-mi — doar pe jumătate — să-l văd odată plecat.

— Sper că florile vor fi pe placul prietenei tale, adaug apoi, neputând să mă abțin.

Mă privește deodată cu o expresie caldă în ochi. Iar când îmi răspunde, rostește încet și cu grija fiecare cuvânt în parte.

— Nu am prietenă..., Charlotte.

Rămân fără suflare în clipa în care se întoarce cu spatele spre tejghea și se îndreaptă spre ușă. Știe cum mă cheamă. *De unde îmi știe numele?* Degetele îmi ating apoi ecusonul de plastic, prins de bluză, pe care scrie CHARLOTTE cu litere albe de tipar.

Zăbovește cu mâna pe ușa de sticlă, iar eu îl privesc, sperând să nu se mai întoarcă. Ba sperând s-o facă. Dar se pierde în intunericul nopții, iar eu strâng cu putere marginea tejghelei, în timp ce îl aud rostindu-mi numele.